

R. GOCKINGA BIJ D'AUDRETSCH, DEN HAAG.

De teekeningen van R. Gockinga, tentoongesteld in de kunstzalen d'Audretsch te 's Gravenhage, zijn uitingen van een opmerkelijk talent, dat we echter om andere redenen waardeeren dan het klaarblijkelijk gewaardeerd wil worden. Gockinga wil, half in de werkelijkheid staande en half daar buiten, door grillige vondsten van lijnen en verrassende werking van wit en zwart, de verbeelding geven van verfijnde en zwoele emoties.

Het is over 't algemeen onbillijk en onaangenaam om aan pas-ontluikende talenten -- zooals Gockinga er blijkbaareen is -- voor te houden, dat hun werk niet haalt bij dat van groote voorgangers, die hen rechtstreeks hebben geïnspireerd. Want wij allen, en zeker de kunstenaars, weven aan het getouw, door vroegere geslachten opgezet, en de nieuwe tijd -- het schoone beeld is van de Bazel --

weeft met nieuwe draden zijn inslag in de scheering der eeuwen. Ook de machtigste kunstenaar steunt op het verleden.

Gockinga steunt er echter wat al te zwaar op en zijn weefdraden zijn niet nieuw: het zijn de draden van Aubry Beardsley, maar zwakker. Gockinga heeft gefaald bij de poging om met middelen, verwant aan die van Beardsley en van Karel de Nérée, de hem geliefde sentimenten in beeld te brengen. Hoewel een veel-belovend teekenaar, mist zijn lijn nog te veel aan uitdrukingsvermogen, voelt men daar, waar hij zich houdt aan de werkelijkheid een tekort

aan kennis van vormen (zoo b.v. in Tuin der Lusten, waar een dikke knaap, liggend op een bord op een onbegrijpelijke manier door een man wordt opgeheven) en schiet Gockinga ook in fantasie te kort. Zijn verbeelding is rijker dan van veel jonge Hollandsche kunstenaars, maar is toch niet verscheiden genoeg om aan zijn prenten van zoo ingewikkelde en verschillende bedoeling steeds de noodige levenskracht te geven. Sommige zijner motieven treden overal op en geven aan zijn werk iets uniforms, dat ze vervelend maakt. De echte inspiratie lijkt er wel eens vreemd

aan, en nu de herinnering aan Beardsley ons toch wordt opgedrongen, moeten we bij ons zelf wel telkens de vergelijking trekken met dien schitterend-genielen teekenaar.

En toch boeit Gockinga's arbeid, niet om wat het heeft willen zijn, maar om zeer goede decoratieve hoedanigheden, als b.v. in de tekening „Tuin der Lusten”, in den Juweelenkoopman, in Verzoeking, en eenige

andere. In zijn decoratieve behandeling blijkt vaak een fijngeestige speling van lijnen en een gevoelige verbeelding. En al zijn pentteekeningen doen hem kennen als een begaafd, ernstig teekenaar, die, als hij zich losmaakt, van wat niet zijn oer-eigen bezit is, veel kan bereiken.

Voortreffelijk is b.v. de Juweelenkoopman; daarin toont G. een kunstenaar te zijn, die het wit-en-zwart tot bloeiende verscheidenheid kan brengen en merkt men tevens een aangeboren zin voor compositie, die in zijn ander werk door een te-veel willen grootelijks te loor is gegaan.

J. S.

R. GOCKINGA. MADAME SANS GÊNE.